

PORTADA | Consulta aquí nuestra portada de hoy, 10 de diciembre (PDF)

Levante-EMV » [València](#)

Suscriptor

1

Els braços de Sant Vicent

Hi ha relíquies dels braços de Sant Vicent Màrtir a Bèrgam, Burgos, Lisboa i València - A la Capella de la Resurrecció de la Seu hi ha el cèlebre braç esquerre momificat

Francesc J. Hernández | 10.12.2017 | 01:59

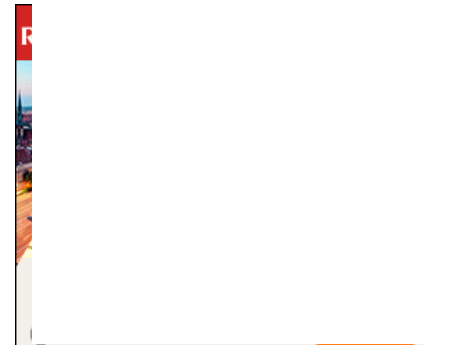
"Totes i cadascuna de les relíquies són vertaderes, perfectes i indubitable", va a afirmar el papa valencià Calixt III en una butlla del 1457, sobre les donades per ell a la catedral valenciana. Però ara, cinc segles i mig després, moltes semblen frauds.

Els braços de Sant Vicent

Segons la relació del canonge J. Sanchis Sivera, als armaris de la Seu de València es conservaven relíquies inversemblants, com ara palleta del pessebre de Betlem, mirra dels Reis Mags, una samarreteta i un bolquer del Jesuset, una capa de Sant Josep o un vel de Maria. També una pintura de la Mare de Déu amb pèls o llet dels seus pits, que bé mereixerien una anàlisi genètica. Com també un llenç amb sang de Jesús, que va donar la comtessa de l'Alcúdia el 1746.

Així mateix hi ha relíquies de Sant Jordi. D'aquest sant, que el papa Pau VI declarà «opcional», hi ha un fèmur, dues canyelles del braç, els ossos de tres dits i la pedra en la qual fou escapçat. També n'hi havia de Santa Bàrbara, que fou retirada del santoral per la seua dubtosa historicitat. Tanmateix, a la Seu valenciana conserven un os metatarsià i un altre més. I no cal oblidar una gran pedra d'un lloc on la santa havia fet manar aigua que es troba a l'església de Sant Joan de l'Hospital, baix del sepulcre de l'emperadriu Constança de Hohenstaufen, pedra que fou portada per ella des de terres turques. També es creu ara que les «onze mil verges» de Santa Úrsula, d'alguna de les qual també hi ha algun osset a la Seu, no existiren. Ja s'ho havia preguntat Enrique Jardiel Poncela en una novel·la.

Suscriptor | València

Contenido exclusivo para suscriptores digitales

El templo de los 350 años

Fue construido en 1667 bajo la orden de Felipe IV, sorprendido por el culto en València hacia la...

Gómez: "Quiero un partido abierto, donde quepan todos, sin cuotas ni etiquetas"

"Gobernar las áreas más importantes del ayuntamiento es un buen máster en política", asegura

"Me dicen que soy muy joven, pues mejor"

Segons la relació del canonge, a la Seu hi havia un os, com una tibia, de l'apòstol Sant Pere, un altre os de l'evangelista Sant Mateu i un fragment de tars i una vèrtebra dorsal de Sant Lluç. D'aquest evangelista hi hauria també el braç i la mà dreta amb la qual hauria escrit el tercer Evangelí i els Fets dels Apòstols (cal dir que n'hi ha dos braços més de l'evangelista a la Basílica de Pàdua).

Tampoc tot allò atribuït al diaca màrtir Sant Vicent d'Osca pot ser autèntic, per mera lògica. A la Capella de la Resurrecció hi ha el cèlebre braç esquerre momificat. Hom diu que un bisbe valencià, Teudovild, portà la relíquia a Bari cap al 1104 i que al 1794 era venerada a Venècia. Abans que el braç arribara a València el 1970, de San Vicent Màrtir ja tenien als armaris de la Catedral un tros de pell, un os llarg que sembla un cúbit, un altre os, probablement també d'un braç, i un osset embolicat. L'os que sembla un cúbit procedeix de l'església d'Atri, a la regió italiana dels Abruzzo, d'on fou tret el 1603 i lliurat al virrei de Nàpols, Juan Alonso Pimentel de Herrera, que abans havia estat virrei de València (vegeu la tafaneria del 9/4/2017). També a l'Església del Corpus Christi es conserva una altra relíquia atribuïda al diaca Vicent, que fou una donació feta el 1600 per Juana de Velasco, duquesa de Gandia, al Patriarca Joan de Ribera. Deixant de banda la qüestió teològica de per què hi ha en un cas momificació (indici de santedat) i en altres no, la mera descripció cronològica porta a concloure que totes les relíquies no poden ser autèntiques.

El diaca Vicent patí martiri a València cap a l'any 304, per ordre del prefecte romà Publi Dacià. La descripció més antiga del martiri la tenim al poemari «Peristephanon», redactat per Aureli Climent Prudenci, quasi un segle després dels fets. Aquesta obra arreplega catorze llargs poemes, el quint dels quals, amb 288 versos alexandrins i 2.000 paraules justes, està dedicat a Sant Vicent Màrtir. Prudenci conta que al diaca d'Osca li desconjuntaren els ossos, li esgarraren l'esquena i l'estriparen, li reobriren les ferides i el posaren en un llit de foc amb ferros roents. Sense dubte, aquesta sèrie de turments excità la imaginació d'altres apologetes. En un dels seus sermons, el dominicà Sant Vicent Ferrer, seguint el seu estil didactista, afegia fins i tot onomatopeies al turment del foc: «Aprés prengueren unes forques de ferre e ab aquelles giraven-lo, ara a la hun costat, adés a l'altre, e axí com lo giraven chillave la carn "chii" "chii" e rajave lo greix, axí com la pell se tranquave». Després dels turments, segons Prudenci, el diaca Vicent fou deixat a una presó horrible i, posteriorment, el crucificaren de cara a la creu, li clavaren petxines a l'esquena i el llançaren novament al foc. A continuació deixaren les restes a un canyar, però els llops i els corbs les respectaren. Aleshores, Dacià ordenà que les posaren en un sac amb una pedra pesada com una roda de molí i les llançaren a la mar. Però les aigües retornaren el sac a la platja fins que mans piadoses guarden els beats «ossos», junt a una «ara baixa». A la fi del segle XIX, J. Martínez Aloy proposà, en polèmica amb Francisco Danvila, que aquesta «ara baixa» era un sepulcre que es trobava al Museu de Belles Arts. La hipòtesi que un braç es momificà pels ungüents que li aplicaren al màrtir no és versemblant, tot comptant que, segons el poemari de Prudenci, el diaca passà per ferros roents i després fou abocat al foc, i que es refereix a les restes com «ossos».

Sobre el destí posterior de les restes del màrtir tenim quatre relats distints, el que vol dir que vertader només pot ser-ne un o cap. El primer relat es basa en una crònica de l'historiador andalusí Ahmad ibn Muhammad al-Razi (887-955), segons el qual l'any 760, fugint d'Abd-ar-Rahman I, un grup de valencians s'havien traslladat amb el cos del màrtir al sud de Portugal, on establiren una comunitat. Al segle XII, malgrat que la comunitat havia desaparegut, el rei Alfons I de Portugal trobà les restes del diaca màrtir, que haurien estat traslladades a Lisboa. Després foren oblidades i el 1614 foren «retrobades». A l'actual Seu Metropolitana Patriarcal de la capital portuguesa hi ha un cofre amb una mà i un altre amb ossos. La segona hipòtesi és que les relíquies foren traslladades l'any 855 a l'abadia benedictina de Castres pel monjo Audald, segons deixà escrit Aimoni, un altre membre d'aquell cenobi. La hipòtesi tercera és que les restes foren traslladades a Càpua, prop de Nàpols, l'any 970. A més, n'hi hauria una quarta hipòtesi. Al «Duomo» de Bèrgam, a la part alta de la ciutat, diuen conservar la relíquia del cap del sant i un os més. El sant hi comparteix una capella amb la memòria de Joan XXIII. Hi ha moltes representacions antigues del sant per aquella part de la Llombardia.

A principis del segle XX, Roc Chabás, arxiver de la Catedral de València, no trobava versemblants aquests trasllats. Del relat d'Aimoni va dir que incloïa circumstàncies «extravagants i impossibles». Tampoc no acceptava el trasllat a la regió de Nàpols, malgrat la donació esmentada adés del virrei. De Bèrgam, no en parlà. El canonge Chabás formulà una cinquena hipòtesi: els ossos s'amagaren a València i desaparegueren amb el temps. Sembla raonable, perquè el 14 de maig de 1394, els Jurats de València li van escriure al papa Clement VII, demanant-li alguna relíquia de Sant Vicent de les que es conservarien a Castres, on és «extravagant» que estigueren. Aleshores, no n'hi havia cap a la Catedral de València. Cal afegir que el 1524, l'arquebisbe Juan Rodríguez de Fonseca va fer donació a la Catedral de Burgos d'un braç de Sant Vicent Màrtir encastat en plata i guarnit de pedres fines (Florez,

Sandra Gómez asegura estar lejos de las viejas rencillas:
"A veces oigo hablar de cosas de cuando..."

La capilla de la Virgen de los Desamparados estuvo en la Catedral

? A través de un pasadizo en el ábside que conduce a una sala privada donde los sacerdotes tienen...

Todas las noticias de València

«España Sagrada», XXVI, 427-8). A hores d'ara es troba al seu museu catedralici. Massa braços per a Sant Vicent.

Compartir en Facebook

Compartir en Twitter

Contenido para ti

El sector vitivinícola busca cavas y menos vinos a granel
10-12-2017

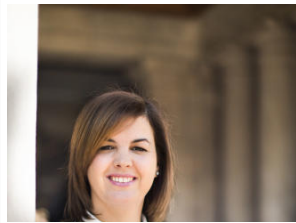
Chelva, "un pueblo en venta"
10-12-2017

El modelo vasco: Una referencia para la industria valenciana
10-12-2017

"Las pensiones son un esquema piramidal; debemos ahorrar"
10-12-2017

Gómez: "Quiero un partido abierto, donde quepan todos, sin cuotas ni etiquetas"
10-12-2017

Cómo cobrar el plan de pensiones sin darle la mitad a Montoro
10-12-2017

Enlaces recomendados: Premios Cine

Levante
EL MERCANTIL VALENCIANO
[Mapa web](#)

C. Valenciana

València
El tiempo
Transportes en València
Tráfico en València
Cartelera de cine
Fallas
Servicios

Clasificados

tucasa.com
Iberpisos
Iberanuncio
Ibercoches
Iberempleo
Anuncios breves
Cambalache

Especiales

Lotería Navidad
Lotería el Niño
Fórmula 1
Motogp
Premios Cine
Calendario Laboral
Calendario Escolar

levante-emv.com

Contacto
Atención al lector
Conózcenos
Localización
Política Medioambiental
Aviso legal
Política de cookies

Publicidad

Publicidad

Otras webs del Grupo Editorial Prensa Ibérica

Otras webs del Grupo Editorial Prensa Ibérica
Diari de Girona | Diario de Ibiza | Diario de Mallorca | Empordà | Faro de Vigo | Información | La Opinión A Coruña | La Opinión de Málaga | La Opinión de Murcia | La Opinión de Tenerife | La Opinión de Zamora | La Provincia | La Nueva España | Levante-EMV | Mallorca Zeitung | Región 7 | Superdeporte | The Adelaide Review | 97.7 La Radio | Euroresidentes | Lotería Navidad | Premios Cine

© Editorial Prensa Valenciana, S.A. Todos los derechos reservados.
Aviso Legal | Política de Privacidad | Política de Cookies